

Jullie verdienen elkaar

SARAH HOGLE

Jullie verdienen elkaar

De bruiloft van Naomi en Nicholas is over drie maanden...
en ze zijn elkaar nu al helemaal zat

Vertaald door Yolande Ligterink

ISBN 978-90-492-1152-3

ISBN 978-94-023-2708-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *You Deserve Each Other*

Vertaling: Yolande Ligterink

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock/Trevillion

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 by Sarah Hogle. All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn man, Marcus, en voor onze kinderen.
Jullie zijn mijn veilige haven.

PROLOOG

Ik denk dat hij me vanavond gaat zoenen.

Als hij het niet doet, ga ik dood. Het is ons tweede afspraakje en we staan geparkeerd in een drive-inbioscoop en kijken naar een film, terwijl we steelse blikken op elkaar werpen. Deze film duurt twee uur en vijf minuten. Er zijn nu al een uur en vijfenvijftig minuten voorbij en we hebben nog niet gezoend. Ik wil niet wanhopig overkomen, maar ik heb niet een derde van mijn lichaam met highlighter geaccentueerd om er niet iets van op zijn overhemd te krijgen. Als alles volgens plan verloopt, strompelt hij vanavond naar huis met wild rechtopstaand haar en genoeg glanspoeder op zijn kleren om hem te laten oplichten als er een auto voorbijkomt. Hij gaat een week naar mijn feromonen ruiken, hoe hard hij ook schrobt.

Ik ben niet zuinig geweest met hints en heb de aandacht op mijn lippen gevestigd door erover te likken, erop te kauwen en ze af en toe aan te raken – advies uit de *Cosmopolitan*. Mijn lipgloss is ontworpen in een lab om als een magneet de mond van mannen aan te trekken, net zo effectief als de staart van een pauw. Daar zijn de primitieve instincten van Nicholas niet tegen bestand. Die magneet werkt ook op mijn haar en ik krijg

steeds de afgrijselijke smaak van extra sterke haarspray in mijn mond, maar wie mooi wil zijn, moet pijn lijden. Bovendien ligt mijn linkerhand open op mijn stoel, zodat hij er gemakkelijk bij kan als hij zin mocht hebben hem te pakken en mee naar huis te nemen.

Mijn hoop begint weg te ebben als hij naar me kijkt en snel zijn blik weer afwendt. Misschien is hij zo iemand die naar de bioscoop gaat om de film te zien. Het is een verschrikkelijke gedachte, maar misschien voelt hij dit gewoon niet. Het zou niet de eerste keer zijn dat een charmeur met gladde praatjes me afzet met een nachtzoen en me meteen ghost, net als ik dacht dat het goed ging.

En dan zie ik het: een signaal dat ik niet voor niets de hele avond mijn haar aan het opeten ben. Het komt in de vorm van een leeg snoeppapiertje in de bekerhouder. Ik snuif subtiel de lucht op en ja hoor, dat is echt munt wat ik ruik. Ik kijk nog eens naar de bekerhouder en het is nog beter dan ik dacht. Twee papertjes! Hij doet extra zijn best! Een man eet niet meerdere mintsnoepjes als hij niet iets van plan is.

Mijn god, deze man is zo knap dat ik er half van overtuigd ben dat ik hem op een of andere manier in de val heb laten lopen. Ik vind alles aan Nicholas geweldig. Hij belde na het eerste afspraakje zonder drie dagen te wachten. Al zijn berichtjes zijn grammaticaal correct. Ik heb nog geen ongewenste dickpic gekregen. Ik krijg nu al de neiging om een balzaal te reserveren voor onze huwelijksreceptie.

‘Naomi?’ zegt hij en ik knipper met mijn ogen.

‘Ja?’

Hij glimlacht. Zo schattig dat ik ook glimlach. ‘Hoorde je me wel?’

Het antwoord daarop is nee, want ik zit zijn profiel te bewonderen en ben veel te verliefd voor zo’n prille... Ik kan het

niet eens een relatie noemen. We hebben nog maar twee dates gehad. *Hou je hoofd erbij, Naomi.*

‘Was je er even niet bij?’ raadt hij.

Ik voel dat ik bloos. ‘Nee. Sorry. Soms merk ik het niet eens als mensen tegen me praten.’

Zijn glimlach wordt breder. ‘Je bent leuk.’

Hij vindt me leuk! Mijn hart slaat over en begint te gloeien. In mijn hoofd betuig ik mijn dank aan mijn valse wimpers en laag uitgesneden (maar nog steeds elegante) blouseje.

Hij houdt zijn hoofd schuin en bestudeert me. ‘Ik zei dat de film is afgelopen.’

Ik draai mijn hoofd met een ruk om naar het scherm. Hij heeft gelijk. Ik heb geen idee wat er op het eind allemaal is gebeurd en zou je ook niet kunnen vertellen hoe de plot in elkaar zit. Ik geloof dat het een romantische film was, maar wat maakt het uit? Ik heb veel meer belangstelling voor de romantiek hier in deze auto. De parkeerplaats is inmiddels leeg, zodat we genoeg privacy hebben om mijn verbeelding op hol te laten slaan. Er zou van alles kunnen gebeuren. Ik ben alleen met Nicholas en...

Het roze vest dat netjes opgevouwen op de achterbank ligt is overduidelijk van een vrouw en die vrouw ben ik niet.

De moed zinkt me in de schoenen en Nicholas volgt mijn blik. ‘Dat is voor mijn moeder,’ zegt hij snel. Ik ben pas echt overtuigd als hij me de verjaardagskaart laat zien die eronder ligt, die hij heeft ondertekend en waar hij een paar persoonlijke woorden op heeft gezet. *Hou van je, mam!* Vanbinnen smelt ik.

‘Wat lief,’ zeg ik tegen hem. Ik ben me er scherp van bewust hoe besloten en intiem zijn auto voelt. Mijn buik zit vol nerveuze vlinders en mijn blik valt steeds op de snoeppapiertjes. De film is afgelopen, dus waar wacht hij nog op? ‘Bedankt dat

je me mee hiernaartoe hebt genomen. Er zijn tegenwoordig niet veel drive-ins meer. Waarschijnlijk nog maar een paar in het hele Midden-Westen.’ Er zijn er nog minder die het hele jaar open zijn. Gelukkig kregen we een gratis elektrisch kacheltje tegen de idiotie om zoiets in januari te doen. Er liggen een paar dekens over ons heen en voor een aparte winterdate is het verrassend knus.

‘Er zijn er nog acht in deze staat,’ zegt hij. Het feit dat hij dat zomaar uit zijn hoofd weet is indrukwekkend. ‘Heb je honger? Hier dichtbij is een kraam waar ze het beste yoghurtijs hebben dat je ooit hebt gegeten.’

Ik ben geen fan van yoghurtijs (vooral niet als het koud is), maar ik ga natuurlijk geen nee zeggen. We kennen elkaar nog niet zo goed en als ik een derde date wil, moet ik niet te veel eisen stellen. Ik ben de gemakkelijke Naomi, met wie je lol kunt hebben en fijn mee kunt vrijen. Misschien zoent hij me na het yoghurtijs. En misschien knoopt hij dan wel zijn overhemd open. ‘Dat klinkt geweldig!’

In plaats van zijn gordel om te doen en weg te rijden, aarzelt hij. Hij prutst met de radio tot het statische geruis overgaat in een snel indienummer dat ‘You Say It Too’ heet. Dan valt me in dat hij zo stil is geworden omdat hij zenuwachtig is, niet uit desinteresse. Dat verbaast me, want tot op dat moment heeft hij alleen maar zelfvertrouwen uitgestraald. Er hangt spanning in de lucht en mijn hart bonst als ik voorvoel wat er gaat komen. Het ritme van mijn hartslag zingt ‘Yes! Yes! Yes!’

‘Je bent mooi,’ zegt hij ernstig en hij kijkt me aan. Zijn ogen staan aarzelend en hij bijt op zijn wang, en ik ben verbijsterd omdat hij nu de nerveuze in de auto is. Mijn hart slaat over als hij een paar centimeter naar me toe buigt. En nog een paar. Zijn lippen gaan vaneen, zijn blik gaat naar mijn mond en op eens kan ik me geen van de mannen met wie ik heb gedatet

meer herinneren, hij stelt ze allemaal in een diepe schaduw. Hij is intelligent en charmant en volmaakt, absoluut volmaakt voor mij.

Mijn hart klopt inmiddels in mijn keel. Zijn vingers gaan door mijn haar en hij duwt mijn gezicht omhoog. Nicholas buigt zich de laatste paar centimeter naar me toe en verlicht mijn wereld als een vallende ster. Door mijn aderen stormen verwachting en verwondering en het gevoel dat dit helemaal goed is. Hij zoent me en ik ben verloren, zoals ik van tevoren wist.

Wat een magische, bijzondere avond.

1

Een jaar en negen maanden later

Wat een lelijke, akelige dag. De regen slaat tegen de ruit van de even lelijke auto van mijn collega en het ruikt hier naar koude friet en dennenbomen. Leon tikt met zijn vingers op het stuur en zit wat voorovergebogen om naar buiten te kunnen kijken. Zijn ruitenwissers gaan uit alle macht heen en weer, maar de regen stroomt naar beneden alsof iemand de hemel doormidden heeft gesneden en er een brullende oceaan naar beneden stort.

‘Nogmaals bedankt voor de lift.’

‘Geen dank.’

Ik trek mijn lippen naar binnen en snuif een wolk dennen-geur op. Wat hij hier ook heeft rond gespoten voordat ik bij hem instapte, het blijft de rest van de dag om me heen hangen. Ik weet niet veel over Leon, dus het is best mogelijk dat er een lijk in de kofferbak ligt en dat de dennenspray de stank moet verdoezelen.

‘Het regent behoorlijk hard,’ zeg ik. Brandy kon me niet naar huis brengen, omdat haar zus haar al vroeg was komen ophalen. Zach is vandaag op de motor. Daar zal hij wel spijt van hebben. Melissa heeft me een lift aangeboden, maar dui-

delijk in de hoop dat ik zou weigeren, dus dat deed ik. Ik haat mezelf een beetje omdat ik nog steeds wil dat ze me aardig vindt. Ze is onredelijk prikkelbaar tegen me sinds ik haar heb gekoppeld aan de vriend van mijn verloofde, die een verstokte vrouwenversierder bleek te zijn. Ze denkt dat Nicholas en ik vanaf het begin wisten dat hij niet trouw kan blijven en met opzet haar vertrouwen in mannen kapot hebben gemaakt.

‘Ja, het schijnt de hele week zo te blijven.’

‘Jammer voor de kinderen die met Halloween langs de deuren gaan.’

Leon kijkt even naar me voordat zijn blik weer naar de weg gaat. Of wat hij daarvan kan zien – ik weet eerlijk gezegd niet hoe hij nog vooruitkomt, want ik zie helemaal niets. Voor zover ik weet zouden we ook door een veld kunnen ploegen. Het is eind oktober en het is nog geen vijf graden. Vorige week droeg ik nog een korte broek. En de week daarvoor was het zo koud dat het bijna ging sneeuwen. Altijd leuk, herfst in Wisconsin.

‘Deel jij snoep uit?’ vraagt Leon.

Het antwoord staat natuurlijk al vast. Ik hou van snoep en ik hou van kinderen, vooral van vervelende kleine jongetjes, want die vind ik grappig. Ik hou ook van de herfst. Ik gebruik al de hele maand de glanzende koperkleur in mijn oogschaduwpalet om mijn oogleden de gloed te geven van een ondergaande zon die zijn zachte schuine stralen over een veld pompoenen werpt.

De vloer van mijn slaapkamer ligt bezaaid met knielaarzen, infinitysjaals en zachte truien die me het gevoel geven dat ik een kapitein op zee ben. In elke maaltijd zit *pumpkin spice*. Als ik geen pompoen eet, inhaleer ik het als een verslaafde; elk beschikbaar oppervlak in mijn huis staat vol met kaarsen die naar eten ruiken. Appeltaart, pompoentaart, pumpkin spice, appelpompoentaart.

Mijn stijl is schaamteloos eenvoudig. Dat komt deels doordat de assistente bij een uitstalling van MAC-make-up me eens heeft verteld dat ik met mijn amberkleurige ogen en lange, steile haar in de kleur van pecannoten een herfst-type ben, maar in mijn naar bladeren lonkende, van mutsen houdende en pompoenenvretende ziel weet ik dat ik ook met een neutrale teint en haarkleur een *basic bitch* zou zijn. Het zit in mijn DNA.

En toch heb ik geen zin om snoep uit te delen op Halloween. Ik heb het huis niet eens versierd, ook al was dat vroeger een van mijn favoriete bezigheden aan het begin van een seizoen. Straks zit ik die avond in mijn eentje in een huispak slechte tv te kijken terwijl Nicholas *Gears of War* speelt bij een vriend, of liggen we voor negen uur in bed nadat we goedkope reistandenborsteltjes en floss hebben uitgedeeld aan teleurgestelde kinderen.

‘Misschien,’ zeg ik ten slotte, want het kan me niet meer schelen wat ik doe. Of ik nou in een achtbaan zit of een boodschappenlijstje maak, mijn enthousiasme zou hetzelfde zijn. Die gedachte deprimeert me, maar wat me nog meer deprimeert, is dat ik er niets aan ga doen.

‘Ik zou het doen als ik in een drukke straat woonde,’ zegt hij. ‘Bij ons krijg je geen kinderen aan de deur.’

In Morris bestaat niet zoiets als een drukke straat. Het dorp is zo klein dat je moeite zou hebben ons te ontdekken op een kaart van Wisconsin. We hebben maar twee stoplichten.

Er komen koplampen voorbij en banden werpen golven water omhoog alsof Mozes de Rode Zee heeft laten splijten. Als ik zou rijden, zou ik een hele tijd geleden al een parkeerplaats zijn opgereden om te wachten tot dit voorbij was. Maar Leon voelt zich volkomen op zijn gemak. Ik vraag me af of hij ook zo genoegzaam kijkt als hij mensen in stukjes

hakt en de bloedende restanten van een snijplank in zijn kof-ferbak laat glijden.

Niet dat Leon me ooit reden heeft gegeven om bang voor hem te zijn. Ik zou beleefd moeten vragen waar hij dan woont of zo, maar ik hou met één oog de smaragdgroene cijfers op het digitale klokje in de gaten en vraag me af of Nicholas al thuis is, want ik hoop met heel mijn hart dat dat niet zo is. De Junk Yard gaat elke dag om tien uur open en om zes uur dicht, behalve op zaterdag, dan is hij open van elf tot zeven.

Nicholas is tandarts bij Rise and Smile Dentistry aan Langley, de hoofdweg waar we nu op rijden, en hij is om zes uur klaar met werken. Meestal ben ik eerder thuis, omdat hij vaak eerst bij zijn ouders langsgaat om een kop koffie voor zijn moeder te maken, een verwarrende brief door te lezen of een van de andere dingen te doen waar ze voortdurend over piept. Als ze hem langer dan vierentwintig uur niet ziet, slaat haar hele systeem op tilt.

Vanmorgen was een van mijn banden leeg. Toen ik ernaar stond te kijken, was ik meteen terug bij een jaar eerder, toen Nicholas opmerkte dat hij me zou moeten leren hoe ik een band moet verwisselen. Ik was beledigd omdat hij ervan uitging dat ik dat niet wist en stelde hem er meteen van op de hoogte dat ik al jaren wist hoe dat moet. Ik ben een moderne, verantwoordelijke vrouw die zichzelf kan redden. Ik heb geen man nodig om me te helpen met het onderhoud van mijn voertuigen.

Het probleem is dat ik niet echt weet hoe ik een band moet verwisselen. Vanmorgen was het aangenaam weer en ik had geen idee dat het zou gaan regenen, dus ik besloot te gaan lopen. Daarom zit ik me nu te verbijten in Leons auto, want ik kon met geen mogelijkheid lopend naar huis. Deze trui is van kasjmierwol.

Mijn leugentje over het bandenwisselen liep een beetje uit de hand toen Nicholas' vader, die er jammerlijk ouderwetse opvattingen op nahoudt, zei dat vrouwen niet weten hoe ze olie moeten verversen. Ik protesteerde meteen. 'Pardon! Ik ververs voortdurend zelf de olie.' Dat zei ik voor het feminisme. Niemand kan het me kwalijk nemen. Daarna heb ik zo'n beetje opgescheept dat ik een keer zelf schokbrekers en remschijven heb gemonteerd en dat ik nog nooit hulp nodig heb gehad van een monteur. Ik weet dat Nicholas argwaan heeft en telkens als er iets aan mijn auto moet gebeuren, probeert hij te zien hoe ik dat oplos. Gelukkig ben ik alleen een deskundig monteur als hij naar zijn werk is, dus hij heeft me nog nooit in actie gezien. Ik ga stiekem naar Morris Auto en betaal Dave contant. Dave is een goede vent. Hij heeft me beloofd me nooit te verraden en laat mij de eer opstrijken van zijn werk.

Met deze regen is elk gebouw aan Langley een kille, blauwige veeg. We komen langs een Claude Monet-versie van Rise and Smile en ik hoop vurig dat Nicholas geen adelaarsogen heeft en me als door een wonder op de passagiersstoel van een vreemde auto ziet zitten. Als hij er lucht van krijgt dat ik vandaag niet met de auto ben gegaan, wil hij weten waarom. Ik heb geen geldig excuus. Dan komt hij erachter dat ik heb gelogen over mijn autokennis en word ik zo nijdig om zijn zelfgenoegzame 'ik wist het wel'-gezicht dat ik een uitbraak van acne krijg. Hij heeft sowieso geen reden om zijn bedenkingen te hebben bij mijn vaardigheden als monteur. Het is seksistisch om ervan uit te gaan dat ik niet weet hoe ik moet omgaan met een leuke slang of een kapotte schuurband of wat er ook nodig is om een auto te laten ronken. Hij hoort te denken dat al mijn leugens waar zijn.

Ik wil dat Leon een beetje doorrijdt, ook al is het glad en ga ik liever niet dood in een auto die ruikt alsof er een heel bos

onder de grille zit. Ik vraag me af hoe ik hem kan vragen zijn leven op het spel te zetten om mij de tijd te geven een paar instructiefilmpjes op YouTube te bekijken voordat Nicholas thuiskomt. Kan ik het risico nemen om van de weg te raken om dit bedrog vol te houden? Ja. Ja, dat kan. Ik heb het te lang in stand gehouden om het nu mis te laten lopen door een beetje regen.

Ik pak een kartonnen koffiebeker van de vloer en draai hem om. ‘Dunkin’ Donuts, hè? Laat Brandy het maar niet zien.’

Brandy’s zus heeft een café, het Blue Tulip Café, en Brandy is haar ambassadeur bij de Junk Yard. Ze laat niemand wegkomen met aankopen in grote koffieketens.

Leon grinnikt. ‘Vertel mij wat. Ik moet ze verstoppen alsof ze een smerig geheim zijn. Maar de koffie van Dunkin’ Donuts smaakt beter en je moet ook rekening houden met mijn trouw aan de naam. Als je een achternaam deelt met Dunkin’ Donuts, schept dat verplichtingen.’

‘Heet jij Donuts?’ zeg ik als een complete idioot, een fractie van een seconde voordat ik mijn fout doorheb.

‘Mijn achternaam is Duncan, Naomi.’ Leon kijkt me van opzij aan en eigenlijk zou zijn gezicht ‘meen je dit nou?’ moeten zeggen. Dit is namelijk een detail dat ik inmiddels zou moeten weten, want ik werk al sinds februari met hem samen bij de Junk Yard, wat geen dumpwinkel is, maar een familiebedrijfje. Maar zijn manieren zijn oneindig veel beter dan die van mij, dus in plaats daarvan zegt zijn blik ‘o, dat zal wel een volkomen begrijpelijke vergissing zijn’.

Ik heb zin om het portier open te doen en naar buiten te rollen, maar daar geef ik geen gehoor aan. Er is een moesson aan de gang en de koperglans zal over mijn wangen lopen. Met dit slechte zicht zal ik in de verkeersstroom terechtkomen en worden overreden. Mijn zwart-witte verlovingsfoto zal in de

krant staan met de opmerking dat de familie van mijn verloofde verzoekt om in plaats van bloemen te sturen een donatie te doen aan hun liefdadigheidsorganisatie met winsttoegmerk Rows of Books, dat boeken over gebitsverzorging stuurt aan scholen in achterstandswijken.

Heel even kook ik vanbinnen, want dat is precies wat er zou gebeuren en ik ben kleinzielig genoeg om liever bloemen te hebben.

Eindelijk rijden we mijn straat in. Ik doe mijn gordel al los terwijl ik het kleine witte huis aanwijs met de totaal niet bij elkaar passende betrouwbare oude Saturn en de goudkleurige Maserati voor de deur.

Nicholas is verdomme al thuis.

Hij staat in de portiek met de post van die dag in zijn hand en een leren tas onder zijn arm en maakt de voordeur open. De enige keer dat hij na het werk zijn moeder moet gaan aanbid-den komt die sukkel rechtstreeks naar huis. Ik kijk naar mijn auto en mijn adem stukt; de band is zo plat dat het hele ding scheef staat. Het is een wonder als Nicholas dat niet heeft op-gemerkt. De Saturn ziet er armzalig uit naast de dure auto van Nicholas, zo niet op zijn plek in Morris dat iedereen weet van wie hij is als hij nog net voordat het stoplicht op rood springt langs flitst.

Leons voertuig is juist een Japans monster van Frankenstein. Hij is voornamelijk dof blauwgrijs, behalve het portier aan de linkerkant, dat rood is en vol roestplekken zit, en de kofferbak, die wit is en niet goed sluit. Hij heeft de hele rit op en neer gebonkt, wat waarschijnlijk mijn visioenen verklaart van vast-gebonden passagiers met een prop in de mond. Arme Leon. Ik weet dat ze zeggen dat je juist voor de stille mensen moet oppassen, maar hij is altijd even aardig voor me en verdient de scheve blikken niet. Hij is waarschijnlijk geen Jack the Ripper.

‘Tot vanavond,’ zegt hij.

Brandy houdt op vrijdagavond meestal een spelletjesavond bij haar thuis. Ze nodigt Zach, Melissa, Leon en mij uit en onze partners mogen uiteraard meekomen. Nicholas is nog nooit meegegaan naar Brandy’s spelletjesavonden, Zachs barbecues of Melissa’s minigolfuitjes en dat vind ik prima. Hij gaat zijn eigen dingen maar doen met zijn eigen vrienden. Niet dat hij die zo aardig vindt, maar hij doet toch dingen met hen omdat het moeilijk is om nieuwe vrienden te maken als je tweeëndertig bent.

Ik ben halverwege het huis als Leon onverwachts roept: ‘Hoi, Nicholas!’

Nicholas zwaait verbaasd. Mijn collega’s negeren hem meestal als ze met hem in contact komen, en vice versa. ‘Hallo?’

‘Kom je vanavond naar de spelletjesavond?’ vraagt Leon.

Er ontsnapt me een lachje dat klinkt als ‘bwah’, want natuurlijk komt Nicholas niet. Niemand daar mag hem en hij zal de hele tijd defensief en nors zitten doen. Dan is er voor mij ook geen lol meer aan. Als hij meeding, zouden mijn vrienden (ik reken Melissa nog steeds tot mijn vrienden, ook al heeft zij dat liever niet, omdat ik nog steeds hoop dat ze op een dag weer aardig tegen me zal doen) er misschien achter komen dat we niet de yin-en-yangtortelduifjes zijn die ik op Instagram laat zien. In zekere zin is het wel gemakkelijk dat Nicholas mijn vrienden uit de weg gaat en niet dichtbij genoeg komt om kritisch bekeken te worden. De wetenschap dat onze relatie er van buitenaf benijdenswaardig uitziet is het enige wat we nog hebben, want in werkelijkheid zijn we helemaal niet benijdenswaardig.

‘Waarom lach je?’ Nicholas kijkt beledigd.

‘Je gaat nooit naar de spelletjesavond. Waarom vroeg hij het eigenlijk?’ Ik roep naar Leon: ‘Nee, hij heeft het druk.’

‘Jammer,’ zegt Leon. ‘Je weet dat je altijd welkom bent als je een gaatje in je agenda hebt, Nicholas.’

Nicholas blijft me met ogen als spleetjes aankijken als hij zegt: ‘Weet je wat? Ik geloof dat ik toch maar kom.’

Leon zwaait opgewekt, wat totaal niet strookt met de schrik die ik haastig verberg. ‘Cool! Tot ziens, Naomi.’ Dan rijdt hij weg.

Iemand heeft iets heel gewoons gezegd, ‘tot ziens, Naomi’, en er komt iets vreemds bij me op.

Het is lang geleden dat iemand me heeft gezien, omdat ik zoveel van mezelf verborgen hou. Ik, wie ik echt ben, een individu dat al achtentwintig jaar bestaat en gedurende zesentwintig van die jaren niet van het bestaan van Nicholas Rose afwist. Ik heb langzaam het Westfield-deel afgevoerd om de pre-Naomi Rose te worden. Bijna mevrouw Rose. Al bijna twee jaar ben ik de helft van een geheel en de laatste tijd weet ik niet of ik wel voor de helft meetel.

Maar als iemand me met vriendelijke stem Naomi noemt, voel ik me weer het meisje dat ik vroeger was. In de korte tijd die het duurt voor Leons auto door de straat is verdwenen, ben ik weer Naomi Westfield.

‘Je wilt niet dat ik meega,’ zegt Nicholas beschuldigend.

‘Wat? Doe niet zo belachelijk. Natuurlijk wil ik dat wel.’

Ik trek mijn breedste glimlach. Om overtuigend over te komen moet ik ervoor zorgen dat die glimlach mijn ogen bereikt. Een echte glimlach. Telkens wanneer ik dat doe, stel ik me voor dat ik hem in mijn achteruitkijkspiegel zie terwijl ik Morris uit scheur, waarna ik hem nooit meer hoef te zien.

2

Ik zit op de bank naar een programma te kijken waarvan mijn hersens afstompen en luister half naar Nicholas, die klaagt over de vriend van een vriend die een paar keer per maand meevoetbalt in het park. Het is de man die denkt dat hij beter kan voetballen dan Nicholas, die denkt dat hij meer over voetbal weet dan Nicholas, en Nicholas gaat hem een dezer dagen eens goed de waarheid zeggen. Dat beweert hij al sinds ik hem ken. Hij is gelukkig wel in mijn verhaal getrapt over de reden waarom ik naar mijn werk ben gewandeld: ik probeer gezonder te leven en wil zoveel mogelijk lopen. Nicholas zou mijn goede voorbeeld moeten volgen en ook te voet naar zijn werk moeten gaan in plaats van de planeet te verwoesten met broeikasgassen. Echt, hij kan nog wat van me leren.

Ik laat hem stoom afblazen. Ik knik en maak instemmende geluidjes als de goede kleine verloofde die ik ben, maar ik ben helemaal geen goede verloofde, want ik heb het gevoel dat ik elk moment kan instorten.

Ik ben een goede actrice. Daar ben ik trots op. Nicholas' trots is dat hij denkt alles te weten wat er over mij te weten valt. Hij vertelt aan iedereen dat ik niets voor hem verborgen

kan houden. Ik ben zo doorzichtig als lucht en in intellectueel opzicht net zo substantieel. Het feit dat hij me in de ogen kan kijken en kan geloven dat ik tot over mijn oren verliefd op hem ben is het bewijs dat ik een fantastische actrice ben en dat hij helemaal niets over me weet, en trouwens ook niet over de meeste andere dingen.

Getalsmatig zou ik zeggen dat ik voor veertig procent verliefd ben op Nicholas. Misschien zou ik niet moeten zeggen dat ik verliefd ben. Er is een verschil tussen verliefd zijn en houden van. Verliefd zijn is zwaar. Zwevend. Zinkend. Het is zwetende nervositeit, een bonzend hart en een gevoel alsof alles op zijn plaats valt. Dat hoor ik tenminste. Dat heb ik niet. Ik hou voor veertig procent van hem.

Het is niet zo erg als het klinkt als je kijkt naar de stellen die ik ken. Als ze eerlijk zijn, zouden een heleboel stellen een lager percentage opgeven dan ze hardop belijden. Eerlijk gezegd geloof ik niet dat twee mensen allebei tegelijkertijd en de hele tijd voor honderd procent van elkaar kunnen houden. Misschien halen ze af en toe vijftenzeventig procent, hun persoonlijke hoogtepunt, terwijl de ander blijft steken op zestig.

Ik ben een ellendige cynicus (een nieuwe ontwikkeling) en een dromerige romanticus (altijd al geweest) en dat is zo'n slechte combinatie dat ik niet weet hoe ik het met mezelf uithoud. Als ik maar een van die dingen was, zou ik misschien met een brede glimlach instemmend knikken in plaats van dat ik me op een van mijn favoriete dagdromen richt wanneer ik niet in de realiteit wil leven. In deze droom is het mijn trouwdag en sta ik naast Nicholas voor het altaar. De priester vraagt of iemand bezwaar wil maken tegen dit huwelijk en iemand in het publiek staat op en zegt stoutmoedig: 'Ik.' Iedereen hapt naar adem. Het is Jake Pavelka, de controversiële ster uit seizoen veertien van *The Bachelor*.

In het echte leven gaat Jake Pavelka niet protesteren tegen mijn huwelijk en zitten Nicholas en ik aan elkaar vast. Ik kijk op mijn geestelijke kalender en zie tot mijn afschuw hoe weinig tijd ik nog heb. Op dit moment gaat mijn hart tekeer als een op hol geslagen trein wanneer ik eraan denk om 'ja' te moeten zeggen.

Ik stort in en Nicholas ziet het niet eens.

Dit gebeurt met terugkerende regelmaat. Net als ik denk dat het vreemde gevoel weg is en ik weer lekker in mijn vel zit, als elk gevoel van onvrede is onderdrukt, zwaait de slinger de andere kant uit. Soms overvalt het gevoel me als ik net in slaap val. Of als ik na het werk naar huis rijd en als ik aan het avondeten zit. In het laatste geval heb ik meteen geen trek meer en moet ik daar een aanvaardbare verklaring voor geven.

Vanwege die smoesjes denkt Nicholas dat ik een gevoelige maag heb en dat mijn PMS drie weken duurt. We hebben het vaak over mijn gluteninname en ik doe alsof ik erover denk om suiker uit mijn dieet te bannen. Dat gebeurt als je elf maanden met iemand date, je zes uur voordat je bij elkaar intrekt verlooft en er daarna achter komt wie de ander in het dagelijkse leven echt is. Je tekent voor Vriend Nicholas en erft vervolgens Verloofde Nicholas. Maar ik kan je vertellen dat die Vriend een lokaas was. Ik dacht dat ik met hem de jackpot had binnengehaald, maar toen hij eenmaal een ring aan mijn vinger had geschoven, verwees hij me voor eeuwig naar de tweede plek.

Wanneer ik alleen ben, of wanneer ik net zo goed alleen kan zijn omdat hij me negeert om qualitytime door te brengen met zijn computer, kan ik tenminste mijn glimlach laten varen. Dan hoef ik mijn energie niet te verspillen aan doen alsof alles prima gaat. Maar ik blijf niet te lang hangen in de sombere gedachten die zich aan me opdringen, ook al zou ik dat willen,